

Federatienieuws

VOORZITTERSCOLUMN

Uit en amen

Het moet niet veel gekker worden. Ik las in het Financieel Dagblad dat je tegenwoordig een cursus 'verlieskunde' kunt volgen?¹ Jawel, om te leren rouwen om het verlies van je baan. Boos, gefrustreerd, verbitterd, opstandig en teleurgesteld: gooi het eruit! Is dit een nieuw gat in de markt? Meer een bodemloze put, denk ik. Je moet het lef maar hebben. Er gaat geen dag voorbij of de slechte arbeidsmarktpositie van 50-plussers wordt breed uitgemeten. Er gloort geen hoop, behalve dan bij een roedel onverbeterlijke wensdenkers in de politiek. Volgens het CBS is de kans op langdurige armoede het grootst tussen 55 en 65 jaar.²

In dit klimaat gaan we onverdroten door met het herkeuren van oudere arbeidsongeschikten in de WIA en de Wajong. Ook Wajongers van boven de 50 – dat vergeet iedereen gemakshalve – worden massaal gescreend. Ze zullen en moeten klaargestoomd voor een arbeidsmarkt om daar achteraan in de rij aan te sluiten. Snapt u het? Nou zult u zeggen: Faas, zeur niet zo. Inderdaad: verzekeringsartsen hebben werkelijk een prachtig vak. Wie kan er nou een uur of nog meer uittrekken voor zijn patiënt om zijn hele medische geschiedenis en arbeidsanamnese in kaart te brengen? Kom daar maar eens om. En ook het zorgvuldig en beargumenteerd formuleren van een visie op de arbeidsmogelijkheden is een mooie taak.

Maar verzekeringsarts zijn is meer dan dat. Zo is signaleren een sociaal geneeskundige taak, die op de achtergrond is geraakt. Ten onrechte. De versnippering in de sociale geneeskunde draagt er ook niet aan bij.³ Tsja, als je iets signaleert moet je soms ook in actie komen... André Knottnerus had het 30 jaar geleden

al door: 'Men kan zich afvragen in hoeverre het anno 1985 nog zinvol en maatschappelijk rechtvaardig is om voor langdurige werkloosheid een minder goede sociale voorziening te hebben dan voor arbeidsongeschiktheid. Beide zijn immers vormen van gedwongen niet-kunnen-werken, en wellicht is het verschil in financiële waardering, gekoppeld aan een medische beoordeling, oorzaak van veel ongewenste medicalisering.'⁴ Hij zinspeelde op zoiets als een algemene uitkering voor werkverlies. In een toekomst met voortdurende structurele werkloosheid, meer en meer flexwerk en kortere dienstverbanden: '*what is it you don't get?*' Denk in godsnaam eens heel goed na over één uitkering voor werkverlies.⁵ *Now is the time!*

Over de boeg van de psyche stapelen zich inmiddels de claims op 'niet-kunnen-werken' door een scala van maatschappelijke problemen op. U kent ze intussen wel: keuzestress, overbelasting, burn-out, (mantel)zorgtaken, echtscheidings- en huisvestingsperikelen, schulden, rouw, trauma's, onaangepastheid en criminaliteit. Langdurige werkloosheid past gewoon in deze rij.

Kortom: we doen veel, goed en boeiend werk maar er is ook heel wat humbug, waar we beter van kunnen worden verlost. *I rest my case.* Mijn cirkel is rond. Als u dit leest is mijn rol als voorzitter van de NVVG ten einde. Ik heb die rol met veel plezier gespeeld en dank allen die me daarbij hebben geholpen en gesteund. Mijn gewaardeerde en enthousiaste opvolger Rob Kok wens ik veel succes!

De voetnoten vindt u bij deze column op medischcontact.nl

“
JIM FAAS

'Maak één uitkering voor werkverlies'

Jim Faas
tot 1 januari 2016 voorzitter
NNVG
@JimFaas